

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

XIV. In Decisiones xxv. quibus M. Tullium Ciceronem ab omnibus Caelij
Calcagnini Criminationibus liberat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

IN DECISIONES

XXV. quibus M. Tullium Ciceronem ab omnibus Cælij Calcagnini criminationibus liberat.

PRAEFATIO XIV.

ET si mihi non dubium est, quin ijs omnibus, qui Cicerone duce sperant aliquando summum eloquentiae fastigium attingere, iam pridem sit ita persuasum: M. Tullium Ciceronem in omni doctrina generetantum excelluisse, ut post homines natos nullus unquam fuerit apud Latinos; qui, non dicam cum eo certare, sed ne quidem eius vestigia longo intervallo premere potuisse videatur: tamen cum videam, hoc tempore, quo liberalissimarum Artium studia maxime vigent, nonnullorum hominum ineptissimorum tantam esse audaciã, ut procaci lingua sua diuini Oratoris manus vexare, & insectari non dubitent: facere non potui, quin hanc causam tam grauem, tam illustrem, tam honestam susciperem: ut à maledicis conuicatoribus Ciceronis auctoritatem defenderem. Nihil enim video, in quo possum ego aut utilius in hac etate mea iuuenili stylum exercere, aut bonarum literarum amatoribus
magis

magis gratificari, aut denique facilius laudem aliquam & gloriam, quam optimus quisque expetit, mihi parare, quam si refellendis maledicorum criminationibus, omnis eloquentia parentem Ciceronem iniquissimè doceam accusari. Etenim si Calius Calcagninus, vir alicuius in literis nominis, qui cum mihi primo congrredi certum est, & alij nonnulli magna sibi laudi futurum & gloria sperarunt, si contra Ciceronem aliquid verisimile possent excogitare: quanto mihi gloriosius, ac laudabilius erit, si rectè patrocinator ei fuero, quem omnes, dum viueret, sibi patronum adesse cupiebant. At dicet fortasse quispiam! Quis tu es? aut unde tibi tantum virium, vt hoc oneris aut facile subire solus, aut commodè sustinere possis? Ego verò si eius Auctoris, quem defendo, dignitas atque amplitudo spectetur, fateor, huic causse me non idoneum patronum existere. Quis enim rectè possit Ciceronis excellentiam ac laudes enarrare, nisi si iterum ipse reuiscat Cicero? Sed si quis causa facilitatem spectare voluerit, intelliget profectò, non modò me, qui iam longo studio ac labore nonnullos in disciplinis progressus feci: sed quemlibet penè dicam imperitum hominem, qui primoribus (vt aiunt) labris literas degustarit, hanc causam defendere, ac tueri posse: cum praesertim innumerabiles penè aduocatos, qui Ciceroni faueant, atq; infinitos sententia mea subscriptores sine dubio sim habiturus. Nam quis hoc tempore Ciceronem non diligit? quis non admiratur? quis non omni ratione defendendum putat? Huc accedit id, quod maximum est, & in omni caussa semper plurimum valuit: Nam

ea, quae Ciceroni obijciuntur, tametsi argui suspiciose
 possunt; tamen omnino falsa sunt omnia, ut non vere-
 ar, quin facile, sub motis falsitatis tenebris, ipsa per se
 veritas elucescat. Illud praeterea mihi non mediocre
 calcar addidit ad hanc provinciam suscipiendam, quod
 animaduerti paucos admodum aduersarios esse, eosque
 leues ac fugaces; ut non hostes legitimi, sed sic arrip-
 tius, ac praedones esse videantur: qui non cominus cer-
 tare audeant, sed ex insidijs aggredi, & vibrato iu-
 culo, Parthorum more, fugere soleant. Verum hoc
 tempore certum est, eos praetermittere, qui non tam
 audaces ac temerarij fuerunt, timideque, ac paucis Ci-
 ceronem accusarunt. Vnus mihi omnium audacissi-
 mus Calius Calcagninus arripendus est, cuius male-
 dictis respondeam, quem insecter, cuius imperitiam
 notam omnibus efficiam, quem eruditus viri deriden-
 dum propinem. Hic enim in vno de Officijs Opere
 quinque & viginti locis Ciceronem annotauit: seu ita,
 (ut paulo post aperte declarabo) ut pleraque eorum,
 quae tanquam errata reprehendit, ipse non intelligat.
 Huius igitur hominis loquacitatem, honestis ac veri-
 rationibus reprimendam esse censui: ne forte caeteri
 eiusdem generis literatores, audaciores ad detrahendum
 bonis Auctoribus fierent, si tantam hic impune
 petulantiam tulisset. Quam quidem meam ope-
 ram ac laborem, spero bonis omnibus gratissimam ac
 iucundissimam futuram: vobisque, in primis, qui tan-
 tum iam profecistis in literis, ut admirabilem ac di-
 uinam Ciceronis intelligentiam & doctrinam agnosce-
 tis. Illud enim mihi persuasum est, Non posse Ciceronem

nem ab eis non vehementer amari, qui singulareis eius virtutes intelligunt. Vos igitur omnes Ciceroniani nominis amatores, mihi patronos ac defensores paro. Vos, exploratum habeo, nullo vnquam tempore defuturos mihi: vestra fide sapientiaque fretus, hoc onus sustuli: quod si vos aliqua ex parte alleuabitis, erit omnino mihi leue & gloriosum. Neque dubito, quin vnusquisque vestrum libentissimè causa mea patrocinaturus sit. Ergo quicumque estis vbique, quibus valde placet Cicero, Decisiones has meas vobis approbandas ac defendendas existimate. Ex hoc fore hunc numero, quem ego mortaliū omnium plurimi facio, diuinum hominem spondratum certò scio. Qui cum rerum praeclarissimè gestarum gloria tantum excellat, vt Carolo Quinto, Imperatori semper Augusto, & vtilissimus & gratissimus sit: tamen bonis literis adeò mirificè delectatur, vt nemo propius ad venerandam illam M. Tullij maiestatem, vel dicendo, vel scribendo videatur accedere. Ex hoc numero modestissimus & clarissimus vir Franciscus Crassus, Senator: cuius ab ore melle dulciorem fluere sonum his auribus audiui, quo tempore in Fano religiosissimo Mediolani summa cum audientium omnium admiratione, coram Cesare grauissimam illam & splendidissimam orationem habuit. Ex hoc Alciatus noster, totius Orbis decus, qui cum Iurisprudencia ceteris omnibus antecellat, tum verò Eloquentia tanta est, vt ad eum audiendum vndique populi cõfluant, ac nationes. Multi praeterea ex agro nostro Mediolanensi, quos hoc tempore (ne nimis longa sumatur oratio) praetermittam. Quot

deinde in ceteris Italiae partibus? quot in Gallia? quot in Germania? quot in Hispania reperiuntur, qui Ciceronis amantissimi sunt, ac studiosissimi? His igitur omnibus non solum gratam & iucundam, sed etiam patriotrocinio suo dignam visum iri diligentiam meam certum habeo. Quare agè, tanto vallati presidio, iam tandem firmo & constanti animo Calpurnium istum aggrediamur.

